

Participa-hi a:

<https://cadaverexquisit.wordpress.com/>

Què és?

El *Cadàver exquisit* és un joc col·lectiu inventat pels surrealistes al voltant de l'any 1925. El seu origen es troba a un joc de saló on els participants escrivien una part del relat i el passaven a un altre perquè aquest el continués, sense saber el que havien fet els altres participants prèviament.

I el que inicialment es preveia com un passatemps, es va anar descobrint com un perfecte mètode d'autoconeixement creatiu. El cadàver exquisit s'escapa del concepte d'obra d'art única, tant literària com plàstica, i es converteix en una creació que té en compte l'aportació individualitzada de cada participant, en un vehicle de comunicació quasi telepàtica.

Des de la Biblioteca Carles Rahola volem recuperar l'essència d'aquesta pràctica i convidar a la creació col·lectiva de textos. Per tal de fer-ho possible s'ha creat una pàgina web <https://cadaverexquisit.wordpress.com/> que permet la participació tant des de casa com des de l'ordinador que tenim preparat per a aquest ús al Quiosc d'actualitat (planta baixa).

La nostra proposta funciona de la següent manera: cada mes un autor de les comarques gironines ens ofereix el primer escrit, que serveix com a inspiració per iniciar el cadàver exquisit. Els participants poden escriure el seu text a l'espai "Deixa un comentari", i des de la biblioteca es publicarà l'escrit enviat. Així doncs, sempre es visualitzarà el darrer text rebut, i fins que no s'acabi el període no es publicarà el cadàver exquisit amb tots els textos enviats

Miquel Fañanàs

Miquel Fañanàs (Girona, 1948), periodista i escriptor, ha col·laborat en diversos mitjans de comunicació, ha publicat més de vint novel·les sobre temàtiques diverses – dues de les quals han estat traduïdes al xinès – i ha guanyat diversos premis literaris, el més recent dels quals ha estat el Nèstor Luján de Novel·la Històrica amb l'obra "La bruixa de pedra", la història d'una llegenda gironina en l'època de la Inquisició. L'últim llibre publicat és "El Gran Inquisidor", una novel·la històrica sobre la figura de l'inquisidor gironí Nicolau Eimeric.

Miquel Fañanàs

Dos soldats l'agafaren per les aixelles i el tragueren arrossegant cap al pati de la presó on, al fons de l'esplanada, a tocar la paret sud, hi havia el pal on s'hi lligaven els reus que havien de ser ajusticiats. El tinent Martí feia uns dèbils intents per deslliurar-se d'aquells braços que el conduïen cap a la mort però sabia prou bé que ja era massa tard per canviar el seu destí.— Jo no sóc un covard. Sis us plau, vull viure. Què serà de la meva dona i els meus dos fillats?

Però les seves protestes eren gairebé inaudibles degut a un sanglotar persistent que ofegava les paraules. Els dos homes arribaren amb la seva presa al pal del fons. Allí li lligaren les mans al darrera i un d'ells li digué si desitjava el consol espiritual del capellà. Amb els ulls vermells, carregats de llàgrimes va dir que sí, que ho volia i, aleshores, el mossèn s'hi va apropar, li va dir que no tingués temença perquè amb la confessió i la comunió d'aquell matí s'havia posat en pau amb Déu i que aquest ben segur acolliria la seva ànima immortal. La visió del taüt de fusta que hi havia en un extrem del pati va provocar que els plors i els laments s'accentuessin i donessin pas a uns crits de desesperació.

— No em mateu! No em mateu! Sou els meus amics, per l'amor de Déu! S'està cometent una injustícia i vosaltres ho sabeu!!

¹ En cursiva el text inicial de cadascú dels autors

Un dels guardians va decidir col·locar-li una vena als ulls com era preceptiu i l'altre va optar per posar-li un drap a la boca per així fer-lo callar. Efectivament, els cinc homes que tenia davant seu posats en formació d'escamot havien estat els seus amics i ara es disposaven a matar-lo. En Narcís Rovira era un d'ells. Sabia perfectament que l'havien escollit per aquella execució justament per la seva amistat amb el tinent Martí però no era possible renunciar-hi i menys desobeir una ordre directe del capità. I ara, el seu superior era allí donant instruccions, preparant l'escamot de la mort, comptant les passes reglamentàries de separació amb el reu, un dos, tres, fins a deu. Col·locació d'un peu darrera per tal de no perdre l'equilibri amb la sotragada del retrocés de l'arma, introduir la bala rodona de plom, tenir el fusell a punt per disparar a la seva ordre.

Quin crim havia comés el seu amic perquè ara es veïés en aquella situació? Havia estat un bon soldat i també un bon oficial, sense cap anotació negativa al seu expedient però uns dies abans va cometre l'error de parlar més del compte en una de les tavernes de la ciutat. Segurament la seva desgràcia la causà la ingesta d'uns excessius gots de vi, però el fet és que el tinent Martí es va sincerar amb un desconegut que va resultar ser un informant del general i aquest no va dubtar en fer-lo arrestar i, després d'una pantomima de judici, ordenar la seva execució. En aquell lloc i en aquelles circumstàncies de guerra eren plenament vigents les ordres superiors segons les quals es podia condemnar a mort a qualsevol soldat o

oficial que minés la moral de la tropa parlant de rendició. En Martí no va parlar de rendició però sí que va considerar en una conversa de taverna que per tal d'evitar més morts inútils, tal vegada calia considerar l'opció de capitular davant d'un enemic molt superior i millor preparat. La seva condemna fou una mena d'escarment com també ho fou la tria de l'escamot per a l'execució: cinc homes del seu mateix rang, cinc oficials que també eren els seus amics.

– Atenció! Escamot en situació! Armes a punt! Apunteu!

Desgraciadament, des de feia una colla de dies, de fet des que el ban havia entrat en vigor, que les execucions eren moneda corrent. Els components de l'escamot sabien que no podien dubtar, havien d'apuntar al cor del pres i, a l'ordre del capità, disparar sense vacil·lar ni un instant. En Narcís Rovira va apuntar el seu fusell però va pensar que una manera de complir les ordres però al mateix temps deslliurar-se'n del pes de la consciència, era la d'intentar desviar la trajectòria de la bala i que aquesta no impactés al cos del seu amic. Però i si els seus altres companys d'escamot també havien tingut el mateix pensament? Aleshores era evident que passarien dues coses: el seu amic no se'n deslliuraria de ser passat per les armes però tanmateix ells cinc acabarien l'un darrera de l'altre al pal de les execucions, afusellats per altres companys del regiment.

– Foc!

Es va sentir una descàrrega seca i estrident i les cinc bales de plom s'incrustaren al cos del tinent Martí que, malgrat tenir el drap a la boca, va poder emetre un crit ferotge de dolor i, segurament, de ràbia. Immediatament després, el cos que era lligat al pal va ressolar fins quedar assegut al terra on tan sols els peus semblaven resistir un impuls de vida tota vegada que grataven instintivament el paviment com si volessin aferrar-se al darrer vestigi d'aquest món que se n'anava. Aleshores, el capità s'hi atansà, col·locà el seu revòlver a dos pams de la seva cara i li descarregà un tret al cap.

– Llestos! Poden trencar files!

El capellà, que durant tota l'estona havia romàs en un extrem del pati resant pare nostres s'hi apropà i va resar una darrera oració davant el cadàver del tinent Martí i, en acabar, va donar-li l'extremunció. Aleshores els dos guàrdies que l'havien dut arrossegant fins el pal el deslligaren, agafaren el cos sense vida de l'oficial, el posaren de males maneres dins el taüt i se l'endugueren cap a la part externa de la presó on seria dipositat en la tomba col·lectiva dels traïdors. Els cinc oficials que l'havien matat sortiren amb silenci, amb llàgrimes als ulls i un dolor intens, per tal d'incorporar-se ràpidament als seus respectius regiments i continuar una lluita ben inútil. Com s'havia pogut arribar a aquella situació? Com era possible que els cinc amics haguessin llevat la vida d'aquell oficial que l'únic crim que havia comés era el de dir en veu alta allò que tants altres pensaven?

Per què s'havia arribat a aquella situació literalment tan barroera i absurda, d'una mala bava sense matisos? El paisatge després de l'execució era tètric i desolador.

Tenim la capacitat de mostrar sentiments artificiosos de manera versemblant, a la manera d'estar actuant en un teatre de petit format i sempre, o gairebé, atapeït d'espectadors?

Qui no s'ha ficat mai una màscara?

Ja se sap que, en aquesta vida, transitant per senders perillosos, es juga fort i s'oblida de pressa.

Què ens motiva, davant una mentida que ens esclata davant nostre, a fer veure, a vegades coaccionats, que, senzillament, no existeix, que la veritat que tenim és, daixonses, el que ha passat sense preguntar-nos que, potser, les regles han estat tergiversades, modificades subtilment per afavorir uns altres interessos.

Fins a on estem disposats a cedir? A on està marcat l'espai de transició?

Existeix una por a la denúncia, o ha estat una difamació com a revenja?

No deien que hom no pot viure alimentant-se amb les pròpies contradiccions?

Respecte a les perniciosos conseqüències, algú havia pensat en la viuda i els dos fills que deixava?

Res és el que sembla; ni tan sols aquestes paraules.

Per què en Narcís Rovira no havia confessat la veritat? Quins arguments passaven per la seva ment a fi de donar el vistiplau, tot i que enmig d'un escadusser riu de llàgrimes que començava a desfilir per la galta dreta, a la mort d'un dels seus millors amics.

Per què la resta de soldats havien fet l'orni donant com a vàlida, sense cap tipus d'interrogant, la sentència condemnatòria?

Per què l'oficial havia mort acusat d'una falta que no havia comès?

Però, algú havia vist el cadàver del tinent Martí? Qui ens pot assegurar que era mort?

Oi que saps el que et vull dir-te?

"Narcís, puc posar en dubte moltes de les teves coses; de la capacitat de sorpresa, no", li va dir el capità Serra. "Ets un virtuos de l'oportunisme", va afegir donant-li un més que inquietant copet a l'esquena.

Narcís, tens una coartada?

Narcís, treu-te la màscara.

A poca distància de la presó, un artefacte estava a punt d'explotar.

– “No sé de quina màscara em parles”-digué en Narcís segur i quasi atacant. – “Jo vaig veure el cadàver del tinent Martí, i et puc assegurar que era ben mort”

Un gran rebombori tallar la conversa. A pocs metres, els crits de pànic van envair-ho tot, també el rostre d'en Narcís, que arrenca a córrer, en direcció al lloc on s'havia produït l'explosió.

Quan en Narcís arribà a l'encreuament del carrer Major amb el carrer Ample, tot era diferent. Allà on abans hi havia el cafè Royal, sovint ple d'avis jugant als escacs, només hi quedava un piló de runes: bigues escapçades, maons esberlats, ampolles trencades, cadires velles esmicolades i taules de marbre aixafades. Un núvol dens de pols envoltava les dues parets del local que, miraculosament, encara s'aguantaven dretes. Una de les dues parets, la del darrera de la barra, conservava impertorbables totes les fotos de soldats i polítics de segona fila que s'hi havien fet fotos mentre tastaven les famoses croquetes de l'Alfonso, l'amo del local.

El Narcís sentia nostàlgia en aquell cafè, i va agafar una de les fotos amb les mans tremoloses on hi va descobrir la imatge del seu avi, encara viu, ingenu, menjant amb deliri aquelles croquetes, potser les últimes que va tastar. Al seu costat el vell Martí, el seu company de batalletes. Es va imaginar l'horror per el que van haver de passar aquell fatídic dia on el cel se'ls va caure a sobre, on de cop i volta tot s'en va anar a norris. Potser no van tenir temps de assimilar-ho, aquella bomba aèria va esclatar inesperadament sense que sonés l'alarma. Van morir com herois, descansant i degustant la victòria per última vegada. La derrota no dura

eternament. Així que en Narcís es va guardar aquella foto a la butxaca de la camisa, la que estava més a prop del cor, i va sortir encoratjat a seguir endavant amb la seva causa.

En Narcís, i la seva família, té el peculiar do d'estar, sovint, fora de context. Descontextualitzat potser seria el concepte més adequat. Això encara no s'havia explicat, i crec necessari que es faci. És una manera poc convencional d'avançar-se al futur sense abandonar el present, amb tota la naturalitat. No sé si això aporta avantatges o inconvenients, i en quina proporció, ho desconec, ben sincerament.

Com s'entén, si no és així, que m'ho argumentin, que l'avi morís en un atac aeri, si l'aviació militar no es va desenvolupar fins al segle XX. És a dir, molts anys més tard. Tres quarts del mateix amb l'alarma, que no va sonar i que va evitar la seva fugida i del tinent Martí.

O la fotografia que havia observat, amb el mateix protagonista. Hauria de passar encara uns quants anys abans que aquesta tècnica fos presentada com a un gran descobriment. En Narcís ho sabia, però no deia res. Ho mantenia com a una habilitat molt pròpia que, en cap cas, volia compartir. La Girona de principis del segle XIX, tancada dins la muralla, no convidava massa a explicar-ho absolutament tot. Només el just i necessari. Els equilibris eren necessaris per a mantenir una relació més o menys cordial amb l'entorn més immediat. En cas contrari, la dinàmica conduïa, amb

facilitat, als extrems. Allò de categoritzar la gent entre bons i dolents, entre blanc i negre, obviant la immensitat de la gamma de grisos.

Ara en Narcís tenia un problema a solucionar. Demostrar que ell no sabia que la condemna a l'oficial havia estat un error d'identificació que havia acabat amb la mort del seu company.

Efectivament, la seva causa depenia de demostrar que era una persona lliure de tota complicitat. O potser no?

Què volia dir el capità Serra quan li va esbotzar que era “un virtuos de l'oportunisme”?

Aquestes paraules li ressonaven intensament mentre buscava una sortida, sobretot, equilibrada.

En el pati d'armes, tornava a ser present un rebombori de veus que no podia entendre. Un altre soldat, pel que sembla, estava a punt de ser executat. Era, pels responsables de la tropa, la manera més senzilla i efectiva de tallar de soca-rel les crítiques internes que podien minar els ànims de la tropa i els brots que solien acabar en conspiracions.

Aquell ja condemnat a mort tenia una més que extraordinària semblança física amb en Narcís.

El condemnat a mort tenia dona i tres fills petits que no sabien res del que estava passant en el pati d'armes. Tots quatre l'esperaven – per anar a sopar a casa plegats- a l'entrada, al costat de la gran porta de ferro.

La seva dona ja feia temps que li deia:

-...no et fiquis amb més embolics, que ja saps que aquestes coses acaben malament

-Apa! no em passarà res, bé prou que em cuido les espatlles
-Em fa por que t'agafin...pensa en els nens. T'ho demano per ells, no t'hi fiquis...

-si nosaltres no hi fem res, sempre més ens enganyaran!! (l'interrompia)

Ara ell no sortia i s'anava fent tard. La dona patia mentre els nens no paraven de jugar i de córrer.

De cop i volta es va sentir un soroll sec, eixordador, sobtat, que venia del pati d'armes. La dona es va sobresaltar, va trucar a la porta amb els punys angoixada i quan es va obrir amb aquell soroll rovellat, va veure davant de la muralla tacada de sang, el cos del seu home, a terra, bocaterrosa, fet un nyap, mort.

Mentre, en Narcís, va sortir del pati d'armes, arran de la paret, tapant-se la cara amb les mans. Els nens varen deixar de jugar de cop i es varen quedar mirant -sorpresos- aquell home que marxava lluny amb pas accelerat, i que tant s'assemblava al pare.

Des de petits que els dos germans es feien passar l'un per l'altre. I és que eren com dues gotes d'aigua. Ja a l'escola es burlaven de la mestra que els confonia i quan un d'ells feia una mala passada a un company de jocs, la seva mare, quan arribava, no sabia a qui renyar....

Així va ser fins que es varen anar fent grans i enmig d'aquella confusió, començaren les discussions entre ells fins a les tantes de la nit, Eren desacords que reflectien el moment que passava el país, on tot semblava estar capgirat i els ànims de la gent alterats, apunt d'esclatar. I és que els dos germans estaven en bàndols oposats.

Un d'ells es deia Narcís; l'altre Josep

Pep Prieto

Periodista, crític de cinema i escriptor. Ha publicat les novel·les *La disfressa de l'indigent*, *Mala Premsa*, *La teoria de l'imbècil*, *Els Llunàtics* i el llibre sobre cinema i política *Poder absoluto*. És col·laborador habitual del *Diari de Girona* i participa activament al Museu del Cinema d'aquesta ciutat. També col·labora al programa "El Món a RAC1" i al programa "Àrtic" de BTV."

Havia intentat defugir-me durant tota la setmana, però al final m'havia sortit amb la meua. Primer no agafava el telèfon, encara que li truqués d'un número ocult o que no era el meu. Després va donar ordres a la seva secretària de dir-me que estava reunit o fora de l'oficina, que havia viatjat a l'estranger o anat a visitar una tieta que no té. També vaig provar d'anar a la feina, però el malparit havia deixat dit que, si em veien, avisessin immediatament a un psiquiatre, que havia perdut el cap, que estava paranoic, i que el perseguia obsessivament. No vaig poder marxar de l'hospital fins que no van acabar totes les proves. A casa seva, el timbre desconnectat, i els veïns assegurant que ja no vivia allà, que els havia anunciat que se n'anava a viure a Somàlia per una missió humanitària. Havia canviat els seus hàbits quotidians, no responia els correus electrònics. En Miquel havia desaparegut. Però fa uns quants anys que ens coneixem i tinc força més paciència que les efímeres dones de la seva vida. I aquí el tenia, assegut al meu costat, conduint el seu BMW vermell amb les ulleres de sol posades i amb cara de circumstàncies.

Feia, aproximadament, uns 10 minuts que l'havia trobat atònit observant com s'emportaven el cos d'una meuca russa que havien trobat assassinada en una finca règia del carrer de Mallorca. Feia setmanes que els veïns veïen entrar i sortir una noia de poc més de 20 anys, molt alta, extremadament guapa, amb un caminar i un posat que semblava emular una artista de cinema de fa unes quantes dècades. La discreció li atorgava

una aurèola de misteri que cridava l'atenció dels residents a l'edifici, i altres homes que pul·lulaven diàriament per aquella vorera.

En Miquel estava allà, enmig de curiosos atrets pel desplegament dels cossos de seguretat, la caravana judicial i un parell de reporters que havien estat avisats, segurament, a través d'una filtració, sempre interessada. Semblava ansiós per preguntar què havia passat, què sabien de tot plegat. Tal com és habitual, els relats eren molt diferents però coincidien en el fet que els veïns preveïen que passaria alguna cosa greu. Però, com es pot intuir un fet teòricament excepcional?

Aquesta va ser la pregunta que em va fer en Miquel després de saludar-lo. És un tipus curiosíssim, astut, un gat vell dirien, tot i no arribar a la cinquantena d'anys. Recordo l'enginy d'utilitzar tres cotxes en un allunatge en una joieria del Passeig de Gràcia a ple dia. Mentre els Mossos perseguïen dos dels vehicles per la Diagonal, nosaltres fugíem per la Ronda Litoral en direcció Besós.

En aquells moments, seguïem el mateix trajecte.

L'Olèsia, la prostituta que -amb un pit destrossat per un tret precís- ara mateix ens miràvem el Miquel i jo, fingint esgarrifança i fent veure que no la coneixíem de res, anava llavors, dos anys enrere, al maleter del cotxe. No va necessitar fer foc amb la Magnum 44 que mantenia a les seves mans sense cap gota de suor que perillés una relliscada fatal i indesitjable.

La mateixa pistola que només va abandonar breument per acomodar al maleter els tres sacs vessant de bitllets de 500 euros.

Ara mateix, al costat meu, el Miquel segur que estaria pensant el mateix que jo: haurien esborrat les empremtes de l'assassí de l'Olèsia al mànec de la pistola les de la pròpia víctima, dos anys enrere?

Però de sobte em vaig adonar que no havia assassinat ni assassinat... ni ningú al meu costat, només estava jo, allà sol, a la fi del món. Només la terra immensa s'estenia davant meu, només jo amb els límits de la meva consciència, en un joc estrany, com un funambulista intentant fer equilibris en el buit...

I la por, la por supurant per tot el meu cos, una por absoluta que m'immobilitzava, la suma de totes les meves pors, espolsant-se la sorra i mostrant-se davant de mi: la por primigènica a morir, però també, i sobretot, la por a viure.

- Respira-Vaig dir-me.- Respira, profundament. És l'únic que has de fer. Però aquest recurs que en altres ocasions m'havia funcionat, en aquest moment no em servia per a res. Allà estava, glaçat de cor i esperit, clavat a terra i sol al món, sense saber com ni per què em trobava en aquella situació i, el que era pitjor, com podria sortir-me'n.

-Mou el dit petit de la mà dreta, a poc a poc- M'ordenava ara a mi mateix. I per a la meua sorpresa, el dit es mogué.

Ningú neix ensenyat a conviure amb les emocions. No ho ensenyen a l'escola. Ningú parla del tema. Els adults ho aprenem així, a hòsties. Quan més caus, més et costa aixecar-te, però a la vegada, t'aixeques més fort. Contradiccions humanes. Quan tot se't tira al damunt necessites poder gestionar el que sents, deixar-ho passar i a una altra cosa. Sobretot, el gran error és quedar-se bloquejat en un pensament, i la por és el Führer dels pensaments. I així estava jo. Una vegada més a la meua vida. Les mans brutes de sang invisible. La consciència rebotant la seva veu insuportable al meu cap. No hi ha res. Senzillament estic aquí amb el punyal invisible i ningú ha consumat el meu homicidi. I des de llavors d'aquesta presó la por no em deixa sortir. Segueixo tancat, es mor de gana el món al meu voltant. No tinc a on fugir. Faré un forat i trauré el cap enfora.

-Sóc la meua pròpia presó.

-Sóc la meua pròpia limitació

El meu jo limitat em fa burletes i ganyotes

-Qui s'ha cregut què es?-li contesto amb el silenci absolut,

La meua presó i la meua limitació acaben de sortir per la finestra, fartes de ser.

Això em circulava pel cap mentre em trobava en aquella habitació ruïnosa i pudent. Un calamitós mantra que es repetia constantment i m'impedia pensar en com deslligar-me de la cadira a la qual estava subjecte. Sóc la meva presó. Just als meus morros, una tauleta amb la meva pipa i una ampolla de whisky a mig beure. A uns pocs pams, una porta ajustada. En aquell moment, no sabia si anhelava més la sortida o la puta beguda. Sóc la meva pròpia limitació.

Si surto sencer d'aquest embolic, no tornaré a provar ni una gota d'alcohol!- em vaig prometre a mi mateix- bé, potser he exagerat una mica, ni una gota de whisky ... que no sigui de malta, mal llamp em parteixi pel mig! Estirant el coll gairebé arribo a l'ampolla, fent un esforç aconseguixo avançar amb cadira i tot... una mica més... d'un cop de cap l'he tombada sobre la taula i per fi arribo a llepar el beneït Loch Lomond. Ja em trobo millor, ara podré a concentrar-me en sortir de l'habitació.

Una broma de mal gust. Me'n sortiré? La Sandra em va dir "fem-la conjunta, dels de la teva feina no me'n fio ni un pèl" i un cop més li he de donar la maleïda raó. En Robert es va oferir a preparar-ho ell amb els de la colla i em vaig excusar dient que els de l'oficina ja estaven preparant alguna cosa, pensant que sempre seria més divertit. Siguem clars, un comiat fet pels de la colla mai podria ser un comiat per recordar, tot s'acaba sabent i ells no podrien anar amb el llast de preparar depèn què, en canvi amb els de la feina no hi hauria aturador i tots podríem dir "no he sigut jo, han sigut aquella colla de carallots d'enginyers sonats que deixa'ls anar", com amb el

comiat d'en Rico, que va fer història. La vaig ben cagar. La Sandra i les noies gaudint de la dolce vita a Capri i jo intentant posar-me a to per veure com deslligar-me i sortir d'una puta vegada. La música m'ha despertat. Els maleïts cabrons estan a baix, sento com riuen...

Mar Bosch

Nascuda a Girona el 1981, és llicenciada en Filosofia i especialitzada en Periodisme Cultural per la Universitat de Girona.

De ben petita es va aficionar a escriure històries per entretenir familiars i amics. Primer van ser poemes, després relats curts. Finalment, articles, ressenyes i reflexions al seu blog personal.

Després que la seva primera novel·la *Bedlam, darrere les hores càlides li valgués* el XXXII Premi Just Manel

Casero, publica *1001 Curiositats de Girona*, un recull d'articles divulgatius sobre la seva ciutat. Mentrestant, ha continuat escrivint relats de ficció fins que ha tingut l'ocasió de tornar a escriure una altra petita novel·la, *Les generacions Espontànies* (Edicions del Periscopi). Actualment viu a Vilablareix, treballa en comunicació i col·labora en diversos mitjans escrits.

Número 128; és aquí. Es col·loca davant les portes corredisses de l'entrada. No s'obren. Sembla que no és a la distància que cal perquè la detectin. Tira un parell de passos enrere. Es queda quieta. No s'obren. Recula dues passes, es mou de costat, fa l'efecte que assagi passos de ball. Res. S'amorra al vidre. Una noia, des del taulell, li fa gestos. Li assenyala la paret: hi ha un botó. Això és el que s'havia de fer per passar. Ara ja sap alguna cosa més de l'empresa; estar informat de com s'entra allà on es vol entrar és important i no la bestiesa d'anar rossa o morena. Però la noia de la recepció va rossa; la telefonista que seu al costat, també. La senyora que empeny el carret de la neteja també va rossa, un punt més daurat. La fan entrar a una sala d'espera, al fons del passadís a la dreta, just davant dels serveis. Entra. Sis noies assegudes una al costat de l'altra, amb les cames juntes i una carpeta transparent sota les mans. Són les altres candidates. Elles sí que deuen haver dut imprès el currículum. Són rosses.

Ella no. Tot i que es pensava que era obligatori però ningú li havia dit clarament ella s'ha pintat el cabell de color lila. Perquè de color lila?, doncs perquè li agrada el lila i perquè li agrada cridar l'atenció. De fet aquesta feina no li interessa massa; s'hi ha presentat "perquè no sigui dit", però es tracta d'atenció al públic i ella vol treballar de veterinària, que és el que li agrada i el que ha estudiat. Ara comença a entendre perquè totes les noies són rosses: tothom suposa que les rosses són més atractives, cosa que no és més que una creença popular que té a veure amb la Marilyn... però

també hi ha altres actrius de l'època que són igualment boniques... De fet, no entén perquè cal ser bonica per atendre el públic i per ser veterinària no cal. S'ho pensa un moment i veu que el que està fent és perdre el temps. No vol participar en aquest joc: sap que el que és important és saber fer la feina ben feta i prou, o sigui que s'aixeca i sense donar cap explicació, obre la porta ara si ella sola i se'n va.

Ella, la del cabell lila, la de les mans fredes i els ulls cada dia d'un color. Surt d'allà sense mirar enrere i baixa amb peus de ploma al carrer. Llibertat. La llibertat que et dona la ciutat, aquest entorn urbanita que coneix com el palmell de la seva mà. A on pot anar? A qualsevol lloc. Es mira en els aparadors de les botigues i es sent la noia més esplèndida del món, sense encongir el ventre, revoltant els seus cabells púrpura a l'estil Pantenne. Els semàfors li piquen l'ullet i es canvien a verd i quan passa, una catifa a ratlles s'expandeix al terra. Només per ella. Llibertat. Toca posar-se mans a l'obra. Ha de seguir buscant fent petits passos. Ja sap el que no vol. No vol ser la nena maca que sempre ha de posar bona cara a una recepció. Vol seguir el seu somni i sap que ho aconseguirà. Les seves possibilitats son escasses. Fins ara l'únic que ha fet es de caixera en un supermercat i de cambrera a Cadaqués. Precari . Tampoc hi vol tornar. Per on començar? Potser podria buscar alguna cosa relacionada amb la veterinària. És clar, ja ho té. Sap que és millor començar per baix de la escala jeràrquica. I es llavors quan decideix que s'oferirà per passejar gossos, es un bon començament.

Prendre decisions d'aquest tipus, de manera ràpida, sovint contra el que estava establert, li feia, alguns segons després, prou basarda perquè, en un moment o altre, començarien a aparèixer arguments que les legitimaven; però també contraris, que provocaven que la balança mental se situés cap a l'altre costat. Era l'hora d'una certa angoixa, d'una lluita mental que s'executava en silenci, introspectivament. Si el dilema era rellevant, la nit es preveia en blanc, pensant pros i contres, buscant una veritat, si pot ser, per sempre.

Amb el temps, havia pres el següent criteri: si hom agafa una decisió, lliure ha de ser; però, presa, és una pèrdua de temps pensar què hauria passat si n'hagués assumit una altra. I, naturalment, ens podem equivocar. Aquest raonament (deia que sabia el que volia) la tranquil·litzava i, alhora, l'enfortia davant els múltiples cara o creu que havia d'anar serpentejant com a adulta que començava a ser. La recerca de seguretat també era projectada al seu entorn. Detestava qui no tenia les coses clares, o més o menys, li atorgava una manca de confiança, i ja està, problema resolt.

No s'havia adonat, de camí cap al carrer Migdia, tot pensant en tot això, ella que era molt observadora, que un indigent dormia a les escales d'accés al mercat. La posició del cos no semblava pas còmode. Però, a veure, com pot ser que una persona sense abric pugui aconseguir el son si estem sota zero...és impossible....ostres...què és això...no pot ser...crec que està mort...

Aquests eren els seus pensaments abans que mirés al voltant, l'arbre gegantí a la dreta, la plaça del Lleó a l'esquerra... no veiés a ningú...

I aquí es trobava de nou en un dilema que la vida li posava al davant perquè prengués una decisió: o bé s'apropava a l'indigent i el tocava per assegurar-se que estava mort, o bé seguia el seu camí, a passos ràpids, sense mirar enrere. Pel seu cap passaven arguments contraris per fer una cosa o l'altra... "no el toquis, aquest no és el teu problema, a més segurament es viu i l'únic que faré serà el ridícul", però al mateix temps, "com puc marxar i deixar-lo aquí, com si fos una escombraria més del carrer, amb l'enigma de si es viu o mort, i continuar la meua vida com si tal cosa"...

I allà estava, indecisa i sola, absolutament sola amb la seva consciència a aquelles hores de la matinada. Fins que finalment, va prendre la decisió que li feia més por: apropar-se i comprovar si l'indigent encara respirava. Molt poc a poc es va aproximar a ell, es va ajupir i va estirar el seu braç cap el seu rostre...

I en l'últim moment es va acovardir. Amb el cor sortint-li per la boca va donar mitja volta i quan ja estava a punt de girar la cantonada va sentir un crit. Era una veu greu i cavernosa i semblava que feia molt que aquesta persona no l'havia utilitzat.

-¡Eh! ¡Tu! ¡Noia! Espera un moment...- L'indigent en un sobresforç que es veia que li estava causant un gran dolor, es va acostar coixejant i amb la mà a les costelles. Ella va retrocedir però la bavosa i profunda mirada de l'indigent la va paraitzar.

De sobte, el so com d'unes sirenes de policia envaïa l'escenari i es multiplicava ressonant arreu de les fredes parets del call jueu. La noia, espantada pel sobresalt, va entornar el cap cercant inútilment la llum vermella, blanca i blava. En mil·lèsimes de segon tot havia canviat, tot havia passat massa ràpid. Els fanals eren encesos, però la pobre llum de la nova il·luminaria d'engany dificultava qualsevol visió possible. Havia perdut de vista aquell home que només amb uns instants tant sentiments li havia provocat.

Encara en estat de "xoc" un munt de preguntes afloraven a mode de cascada:

Qui era aquell home? D'on havia sortit? Què li havia passat? On havia anat a parar?

Però sobretot, allò que més la preocupava, la pregunta que més es reiterava dins la seva ment era: Tot això ha estat real? És possible que m'ho hagi imaginat tot? Que tot formi part d'una il·lusió òptica? Si sóc conscient de que no estic del tot conscient... Estic desperta doncs? o estic somiant?

Va caminar durant una bona estona, sense rumb, mig atordida. Molts interrogants, molts records que tot d'una es feien massa presents. Retornar al passat podia ser dolorós.

-Suposo que és real, no estic en cap somni. Però aquell home, aquella cara, i per què ara?

Després d'unes hores, plenament conscient que alguna cosa passaria a partir d'ara, decidí tornar al lloc dels fets. A mida que s'hi apropava, un rebombori de veus es feia cada cop més present. Amb certa distància observava l'anar i venir dels veïns, converses nervioses amb els mòbils, i com, poc a poc, les mirades curioses s'aturaven properes a l'entrada de l'arxiu històric de la ciutat.

Laia Claver

Laia Claver Nadal, activista cultural, poeta i editora, resideix a Girona des del 2010.

En aquest anys a la ciutat, ha engegat i col·laborat en diversos projectes tant en el camp de l'art plàstic com en la poesia, ha organitzat cicles de poesia i arts (Alvarinho Nts, Slam Poetry Girona), ha creat

espectacles multidisciplinaris amb la poesia com a eix central ("Moviments" amb Neus Masó i Jordi Dabú, "Hiroshima'm mon amour" amb Alexandre Nunes i Jordi Murillo) i ha impartit tallers de poesia per a la Institució de les Lletres Catalanes. Sempre ha anat combinant aquestes activitats amb la creació literària. A l'abril de 2015 va treure a la llum el seu primer poemari: Moviments de Pell i Escates. Actualment està treballant en el seu segon poemari i està involucrada amb cos i ànima al projecte editorial Edicions Tremendes del qual n'és també socia fundadora, juntament amb Ramon Bartrina, Clara Gispert i Sesc Pla.

En trobar-nos

Els teus ulls m'han parlat del silenci.

He pres nota del negre de les teves ninetes.

En acomiadar-nos

El teu somriure m'ha parlat de la vida.

I m'he quedat sola però amb l'esperit ple

Ple d'un alè

tremolós com les ales d'una papallona

misteriós

Ple d'un alè

nou i vell, que em parla de l'eternitat

d'un somriure

Nua, vulnerable,

exposada a

la vida

Les defenses cauen

I Una llàgrima

brilla

M'emboira els ulls,

però tot i així veig

un camí al davant

cap a un mar immens

de sensacions per descobrir.

Vull arribar-hi, vull banyar-m'hi

empapar-me'n i sentir

perquè sentir és viure!

Nodrir el meu cos

amb la frescor de l'aigua,

i cap al fosc

contar estels, llunes i galàxies.

Els textos inicials dels cadàvers exquisits han estat escrit pels següents autors:

Miquel Fañanàs

Pep Prieto

Mar Bosch

Laia Claver

En les composicions resultants han participat els següents autors:

Agus Izquierdo

Martikis

Arg1

Pepeta Vadecurt

Belitsar8

Rachel22

Dani Garzón - Poetaservilleta

Raúl S.

Elih Bass

Roger compte

Georgina Gratacós

Rosa Soler

Gironacr

Rufau

Joana Perich

Sara

Joaquim Bohigas

Siracusa

Lou

Zeta Figa Sastregener